

Kántor Péter

Levél Baka Pistának

1995. november 21.

*Úgy hallottam, hogy Mahlert szereted.
Szeretném én is szeretni tehát.
Mondd, mivel kezdjem, mit ajánlanál,
a sok közül melyik szimfóniát?*

*Mi – megvagyunk. Sőt: most ragyog a nap,
egy kevés hó a tetőkre fagyott,
és lent a tér is foltokban fehér,
a fákon tündöklük sok sárgásrőt levél.*

*De mondhatom: az ilyen délelőtt
nem általános. Tegnap fújt, esett,
megdermedt az utcákon a latyak;
bent gubbasztottam, mint kint a verebek.*

*Apropó veréb... Egy hozzám beszállt ma,
míg én a konyhában éppen terád
gondoltam, kortyolgatva zöld teát,
és nyitva volt egy ablak a világra.*

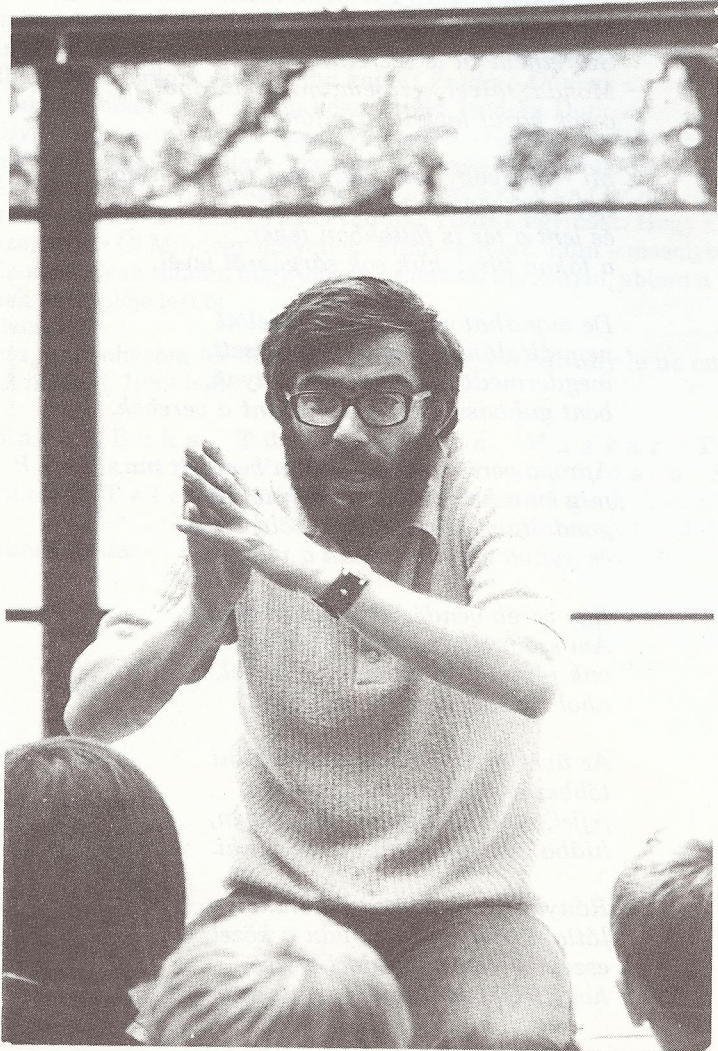
*Egy veréb-vendég. Fázhatott talán.
Ám szem elől vesztve a kék eget,
vak rémület húzta magasba, fel,
ahol rácsukódott a mennyezet.*

*Az üvegen át próbált szabadulni,
többször is nekirepült sebesen,
fejfel, csőrrel koppant az üvegen,
hiába súgtam neki, merre jut ki.*

*Rányítottam az összes ablakot,
láttam, milyen távol van a közel,
eszembe jutott Tandori Dezső,
hogy felhívom, jöjjön, segítsen ő.*

*És aztán végre! – végre sikerült.
Az ablakszárnyról kiszállt a szabadba.
Zúgott a fejem. Hát még az övé!
Jó utat, pajtás, és vigyázz magadra!*

*Te pedig, most, hogy van telefonod már...
Persze ha nincs kedved, azt is megértem.
Nemsokára búcsúzik ez az év is.
Tudom, hogy valamiről nem beszéltem.*

Kicskereső-tábor, 1977